

A hazajáró halottak

Hát valamikor az úgy vót, hogy a Szentlélek harangja a temetőbe' vót. Osztán ha ejjel meghalt valaki, oda köllött mennyi a harangozónak meghúznai a harangot. A' me' fét, mer' mindig látta, hogy a temető alatt tűz ég, köröle meg vannak sokan. Hát ő úgy gondóta, hogy azok a halottak, a kísértetek. Mán mindig panaszkodott, hogy hát ő fé', ő nem megy oda. Hát osztán egyszer is meghalt egy öregember, oszt oda köllött neki mennyi meghúznai a Szentlélek harangját. Hát látja, hogy egy tűz ég ott, oszt sokan vannak köröle. Oszt akkor visszament. Eement a plébánosho'.

– No plénános úr, gyöjjön most velem, majd én memmutatom, hogy van kísértet!

No de oszt a plébános azt mondta, hogy ő azt nem hiszi, kísértet nincsen.

– De – azt mondja – én nem mehetek, mer' beteg vagyok, lázas vagyok. De menjen el a kántorho', majd az elmegy!

Elment a kántorho', bezörgetett, beköszönt.

– No mi baj?

– No gyöjjön velem most mán a temetőbe, majd én memmutatom, hogy vannak kísértetek!

– Ah, nem igaz az, ne higgyen illyet! Nem kísértet az!

– De bizon ott vannak a tűz körö'!

– Én el is mennék, mer' én nem félek, mer' én tudom, hogy nincs kísértet, de hát nem mehetek, mer'... – valamit az is vetett a gátba, hogy nem mehet. – De menjen el a templombíróho', majd az eemegy!

Hát oszt elment a templombíróho', ott is bezörgetett. Főkeltek, hogy mi baj. Hát, hogy menjen vele a temetőbe, majd ő memmutatja, hogy van kísértet. Hát, hogy ő elmenne, de a lába fáj.

– No ha fáj a lába, én elviszem a hátamon, csak gyöjjön!

– No hát ha eevisz, akkor eemegyek!

Hát osztán cipelte, vitte a hátán. Mikor a temetőfele érdestek, persze ott meg a leginyek tüzeltek, oszt kettő begyött a faluba, amit tudtak lopnyi, oszt vitték oda, oszt ott sütték. Má' kettő gyött várnyi ökö't. Hát azok meg azt hitték, hogy már a juhót cipelik. Azok meg odasúgták neki, hogy:

– Hozod?

A' meg ihedségibe' azt mondta, hogy:

– Hozom!

– No csak vesd le majd, lehúzzuk az ingit!

Heej, a harangozó megihedt, de még a templombíró jobban. Leugrott a sánta a hátáró', neki[kezdet] szaladni, hazaig szaladtak. Mind a kettő eeszaladt. No oszt azután mán bevitték a harangot a templomba, ne köllyön odajárnyi neki meghúznyi, ha meghal valaki.